

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: L. T. Q., narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-51790-4/SO-2024,
takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-51790-4/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j. MV-51790-4/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 19. 2. 2024, č. j. OAM-19685-25/ZM-2023 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty s tím, že zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítl porušení § 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná se podle něj dostatečně nevypořádala s námitkami vznesenými v odůvodnění odvolání.
3. Žalobce namítl, že nebyl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se podle něj dopustily libovůle a vybočily z rozsahu svých pravomocí. Nesprávně vyložily a aplikovaly neurčitý pojem zájem České republiky. Podotkl, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 220/2019 Sb.**“) plyne toliko omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí. Nelze jej vykládat tak, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce a že znemožňuje cizincům z Vietnamu podávat žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě nebo na území České republiky. Vůbec pak nelze z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat nezájem České republiky na pobytu konkrétního cizince a netýká se ani změny účelu pobytu, kterou upravuje zákon o pobytu cizinců. Správní orgány se tak dopouštějí nesmyslné a absurdní konstrukce. Na základě právního předpisu nižší právní síly, který ani věcně nedopadá na jeho případ, dochází k závěrům, které jsou v rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy zákonem o pobytu cizinců. Argumentace nařízením vlády č. 220/2019 Sb. je podle něj rovněž v rozporu s důvodovou zprávou k novele zákona o pobytu cizinců.
4. Dále žalobce poznamenal, že splnil veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zároveň nebyl naplněn žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Odkázal také na rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-118536-6/SO-2023, s tím, že správní rozhodnutí nelze založit paušálně na metodice správního orgánu prvního stupně. Zmínil, že zákon o pobytu cizinců změnu účelu umožňuje, přičemž nařízení vlády č. 220/2019 Sb. na změnu účelu vůbec nedopadá. Následně žalobce citoval rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV-133253-3/SO-2020. Podotkl, že situace na trhu práce rozhodně neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců na nekvalifikovaných pozicích. Není podle něj ani zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání bývalých studentů z Vietnamu mělo jakkoli zvyšovat bezpečnostní rizika pro Českou republiku. Už vůbec pak není jasné, proč by měl

zvýšené bezpečnostní riziko představovat zrovna jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty. Taktéž žalobce konstatoval, že vláda není jediným orgánem, který by mohl určovat zájem České republiky. K výkladu pojmu zájem České republiky je potřeba přistupovat komplexněji, než jak učinily správní orgány. Vláda navíc žádné stanovisko, ze kterého by bylo možné vysledovat nezájem České republiky na změně účelu pobytu vietnamských studentů, nevydala.

5. Posléze žalobce namítl, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí je vnitřně rozporné, když na jedné straně není pobyt žalobce v zájmu ČR a na straně druhé je nezájem odůvodněn tím, že žalobce dosud nenaplnil původní účel pobytu, tedy studium. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců podle něj nerozlišuje konkrétní účel pobytu. Správní orgány tak vytvořily další důvod pro zamítnutí žádosti nad rámec zákona. Taktéž žalobce uvedl, že důvod zamítnutí spočívající v nezájmu České republiky na pobytu cizince na území se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a nelze jej vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Takový přístup označil za diskriminační s tím, že dikce zákona nepřipouští zvolený paušální výklad.
6. Dále žalobce konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem. Poznamenal, že v obdobných případech dosud správní orgány neshledávaly nezájem České republiky na pobytu cizinců na území. Není zřejmé, v čem se jeho případ liší. Podle žalobce také nebyl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností a závěry správních orgánů jsou v rozporu se skutečným stavem. Z podkladů nevyplývá, že by žalobce neplnil účel pobytu a neměl v úmyslu nadále studovat. Zdůraznil, že po celou dobu pobytu plnil účel svého povoleného pobytu a studoval. Za nepřiléhavé tak označil úvahy ohledně nenaplnění účelu pobytu, jakož i odkazy na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, když k neplnění účelu pobytu v jeho případě vůbec nedošlo. Poznamenal, že v případě řešeném v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, se nejednalo o totožný případ. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, se pak nejednalo vůbec o změnu účelu pobytu, ale o otázku nepřijatelnosti žádosti o zaměstnaneckou kartu.
7. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti nebyl podle žalobce v jeho případě bez důvodných pochybností prokázán. Aplikovaný důvod zamítnutí žádosti přitom musí prokazovat správní orgány. Regulace pracovní imigrace se pak musí dít za předem řádně legislativně upravených a transparentních podmínek tak, aby některá skupina cizinců nebyla svévolně a bezdůvodně znevýhodněna oproti jiné skupině. Poznamenal, že nic nebrání tomu, aby zákonodárná moc provedla odpovídající novelu zákona o pobytu cizinců, která by omezovala možnosti měnit účel pobytu na území ze studia na zaměstnání. Bez příslušné zákonné opory však nelze svévolně uplatňovat různá pravidla pro jednotlivé skupiny cizinců zjevným nadužíváním neurčitého právního pojmu, který na danou věc nedopadá.
8. Závěrem podané žaloby zmínil, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Podotkl, že žije na území již více než rok a pobyt za účelem studia vyžaduje značné náklady na živobytí. Chtěl tedy pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina nemusela po celou dobu studia hradit veškeré náklady spojené s jeho pobytem. V rámci správního řízení přitom nebyla otázka přiměřenosti dopadů dostatečně posouzena. S ohledem na výše uvedené tak žalobce

navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

9. Svým podáním ze dne 1. 7. 2025 žalobce doplnil žalobu o shrnutí aktuální relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 8. 2024 nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že většina námitek uplatněných v žalobě již byla vznesena v průběhu odvolacího řízení. Následně uvedla, že žalobce svou žádostí podanou na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji deklaroval, že absolvuje jazykovou přípravu ke studiu. Nic mu nebránilo tento účel plnit. Podotkla, že jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce spočívající v podání žádosti o změnu účelu pobytu krátce po příjezdu na území. Pobyt žalobce se stal nežádoucím až po projevení úmyslu neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci.
11. Dále žalovaná uvedla, že postup správních orgánů není zaměřen paušálně na všechny občany Vietnamské socialistické republiky. Je zaměřen na ty, kteří na území vstoupili skrze žádost podanou na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, aniž by naplnili původně deklarovaný účel pobytu a krátce po svém příjezdu žádají o vydání pobytového oprávnění, o které by jinak v zemi původu žádat nemohli. Taktéž žalovaná odkázala na řadu rozsudků krajských soudů, jimiž byl uvedený postup aprobevován.
12. V daném případě byly podle žalované splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí také bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. Nedošlo ani k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a porušení základních zásad správního řízení. Závěrem proto navrhla zdejšímu soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu řízení.
14. Žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 3. 2023 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici doplňovač zboží v rozsahu 40 hodin týdně s místem výkonu práce v obci X a minimálním požadovaným stupněm vzdělání základní + praktická škola. K žádosti žalobce doložil pracovní smlouvu a též doklad o zajištění ubytování. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá mimo jiné i realizace pobytu na území za účelem studia od 29. 11. 2022 do 31. 8. 2023.
15. Správní orgán prvního stupně předvolal žalobce k výslechu na 15. 6. 2023. V rámci provedeného výslechu žalobce mimo jiné uvedl, že chce najít lepší prostředí pro vzdělání a pracovní příležitosti a v budoucnu by chtěl v České republice získat trvalý pobyt. Popsal, že chce studovat ekonomiku a podnikání. Dosud na území studoval český jazyk na jazykové škole. Zaměstnání začal shánět začátkem března 2023. Poznamenal, že v případě vydání zaměstnanecké karty nechce studovat a chtěl by si najmout lektora.

Upřesnil, že studium na VŠE byl plán ve Vietnamu, který po přiletu do České republiky pozměnil.

16. Rovněž byla ve správním spisu založena zpráva Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2023, ze které vyplývá, že žalobce se účastnil přípravných kurzů českého jazyka pro cizince od 1. 12. 2022 a ve výuce dosud pokračoval s docházkou 82 %. Správní orgán prvního stupně následně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K podkladům rozhodnutí se žalobce vyjádřil podáním ze dne 17. 7. 2023. Uvedl, že splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a případné zamítnutí žádosti by mělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.
17. Správní orgán prvního stupně posléze vydal rozhodnutí ze dne 31. 7. 2023, č. j. OAM-19685-14/ZM-2023, jímž žádost žalobce zamítl s tím, že zaměstnanecká karta se podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydá, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Na základě odvolání žalobce pak bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2023, č. j. MV-148703-4/SO-2023, a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V odůvodnění žalovaná zejména uvedla, že správní orgán prvního stupně setrval v rovině striktně obecných a paušálních tvrzení. V odůvodnění rozhodnutí nevypořádal konkrétní zjištění. Nebylo podle ní možné uzavřít, že žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podal ještě před tím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu, když ze spisového materiálu je zřejmý opak.
18. Správní orgán prvního stupně tedy znovu vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. To žalobce učinil podáním ze dne 2. 1. 2024. V něm poukázal na vyjádření vysoké školy s tím, že z žádných podkladů nevyplývá, že by se rozhodl nenaplnit účel pobytu nebo že by neměl v úmyslu nadále studovat. Využil možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu a nadále plní své studijní povinnosti. Na území žije již téměř 1 rok a chtěl by pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem.
19. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost o vydání zaměstnanecké karty tedy žalobce podal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Vláda však dala jasně najevo zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že pokud nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, není v zájmu České republiky vydat žalobci pobytové oprávnění, o které by jako občan Vietnamské socialistické republiky nemohl požádat u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. Jinak řečeno není v zájmu České republiky pobyt žalobce na území za účelem zaměstnání, pokud se rozhodl původní účel svého pobytu nenaplnit. Dodal, že důvodem zamítnutí žádosti není neplnění účelu původního pobytu, ale nezájem České republiky na pobytu žalobce na území vyplývající z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Přistoupil také k posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém nejprve namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné v souvislosti s dopady do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně také nepostupoval v souladu se základními zásadami správního řízení, nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil, neřídil se závazným právním názorem žalované a setrval na zcela obecných a paušálních tvrzeních. Také žalobce namítl, že nebyl naplněn důvod pro zamítnutí jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a správní orgán prvního stupně se dopustil libovůle. Nesprávně vyložil pojem zájem České republiky. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž nelze nezájem České republiky na jeho pobytu na území dovozovat. Toto nařízení se také vůbec věcně netýká změny účelu pobytu cizince na území, kterou upravuje zákon o pobytu cizinců, který je nařízením nadřazený. Rovněž žalobce poukázal na situaci na trhu práce, která neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců. Podotkl, že jiným občanům Vietnamu je běžně doba platnosti zaměstnanecké karty prodlužována či změna účelu pobytu povolována. Aplikovaný důvod zamítnutí žádosti se podle něj musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen individualizovanými skutečnostmi. Nelze jej vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Takový přístup by vedl k nepřipustné diskriminaci. Dále namítl rozpor se zásadou legitimního očekávání, neboť za dobu platnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb. správní orgány v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu nezamítaly. Z provedeného dokazování ani nevyplývalo, že by neplnil účel pobytu nebo neměl v úmyslu nadále studovat. Poznamenal, že chtěl pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby jeho rodina nemusela hradit veškeré náklady spojené s jeho pobytem.
21. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, že žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici vyžadující pouze minimální vzdělání, na kterou by mu zaměstnanecká karta na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji vydána být nemohla. Poukázala na omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji s tím, že není v zájmu České republiky, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované práce. Žalobce vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia konkrétního studijního programu na vysoké škole. Tento účel však nenaplnil a krátce po příjezdu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici. Jeho další pobyt na území tak není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Odmítla, že by se správní orgány zaměřovaly na občany Vietnamu, jimž byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia. Zdůraznila, že žalobce není sankcionován za to, že nenaplníval účel předchozího pobytu. Dále doplnila, že důvodnou není námitka, že se správní orgán prvního stupně neřídil závazným právním názorem. Nepřisvědčila ani námitce nepřiměřenosti, když žalobce neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které by vybočovaly z běžného rámce a odůvodňovaly aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ohledně namítané diskriminace poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu, podle nichž odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou a Evropskou unií.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud rozhodoval bez nařízení jednání, když žalovaná, a nakonec i žalobce, s takovým postupem výslovně souhlasili. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
23. Podle ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.*
24. Podle ustanovení § 42g odst. 5 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců *se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*
25. Podle ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *platí pro zaměstnaneckou kartu obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
26. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *platí, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
27. Podle ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
28. V souvislosti s přezkumem napadeného rozhodnutí na základě podané žaloby považuje soud v první řadě za vhodné zrekapitulovat, že v posuzované věci je přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici. Tu žalobce (státní příslušník Vietnamské socialistické republiky) podal v průběhu svého pobytu na území České republiky za účelem studia. Důvodem zamítnutí žádosti bylo, že jeho pobyt není v zájmu České republiky ve smyslu § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V zájmu České republiky podle žalované není, aby na území České republiky přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. V tomto ohledu správní orgány odkázaly na skutečnost, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neumožňuje vydat zaměstnaneckou kartu na

- nekvalifikovanou pozici cizincům, kteří o ni požádali na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítl nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále namítal, že nebyl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti podle uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. podle něj není možné dovozovat nezájem České republiky na jeho pobytu na území. Nelze jej chápat tak, že znemožňuje občanům Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území České republiky.
29. K tomu soud nejprve podotýká, že námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí důvodnou neshledal. Rozhodnutí je totiž nepřezkoumatelné, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Žalovaná takové konkrétní důvody uvedla a vypořádala se rovněž s argumentací žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak ke svým závěrům dospěla a jaké skutečnosti považovala za klíčové pro posouzení případu. Přezkoumatelným způsobem vysvětlila, proč měla za to, že pobyt cizince není v zájmu České republiky. Napadené rozhodnutí je tudíž odůvodněno dostatečným způsobem.
30. K další žalobní argumentaci pak soud uvádí, že ohledně skutkově obdobných případů týkajících se žádostí občanů Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty podaných na území České republiky v průběhu pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Tato judikatura je již ustálená a není důvod se od ní v posuzované věci odchýlit.
31. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné výkladem pojmu *zájem České republiky* užitého právě v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že „*zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.*“
32. Dále pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „*konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí.*“ (Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud i v řadě dalších rozhodnutí, kupř. rozsudcích ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11.

- 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, či usneseních ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.) Současně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr o tom, zda je či není pobyt žadatele na území v zájmu České republiky, je nutné založit na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik. Nelze použít toliko systémové informace, které nejsou dostatečně individualizované (viz bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a tam citovaná judikatura).
33. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, nikoliv na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Učinil tak v souladu s ustanovením § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jak se přitom podává z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, nevztahují se na takové žádosti stanovené kvóty (ty se vztahují jen na žádosti podané na zastupitelském úřadu). Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. bez dalšího nevyplývá nezáměr České republiky o přijímání státních příslušníků Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Nesprávný je tedy výklad, podle kterého nařízení vlády č. 220/2019 Sb. samo o sobě omezuje možnost vydat zaměstnaneckou kartu občanům Vietnamu pobývajícím na území České republiky s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený právě kvótami. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců totiž opravňuje vládu stanovit kvóty toliko pro žádosti podávané na zastupitelských úřadech. Dopady této úpravy nelze rozšiřovat i mimo vybrané zastupitelské úřady. Je tedy vyloučeno promítnutí daného zájmu do posuzování žádostí podaných přímo v České republice (viz body 19 a 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
34. Lze proto uzavřít, že pobyt žalobce na území České republiky na základě zaměstnanecké karty nelze bez dalšího považovat za rozporný se zájmy České republiky pouze v souvislosti se stanovenými kvótami pro podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Správní orgány tak nepostupovaly správně, když s tímto odůvodněním žádost žalobce zamítly podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, by musely dostatečně individualizovat, což neučinily. Závěry žalované jsou tedy v rozporu se zákonem.
35. K uvedenému je na místě ještě dodat, že samozřejmě nelze aprobovat postup spočívající v obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Odkazem na možné obcházení zákona však nelze rozšiřovat oprávnění podle § 181b zákona o pobytu cizinců (viz např. bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, či bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48). V rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení.“ Snaha obejít kvóty tedy musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání

zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na kterém správní orgány rozhodnutí založily (viz např. bod 21 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29).

36. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem provedeného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Z výše uvedených důvodů tak soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. Věc zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení přitom bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí splnění zákonných podmínek pro udělení zaměstnanecké karty, přičemž nebude moci zamítnout žádost žalobce pouze pro rozpor se zájmem České republiky vyjádřeným toliko stanovenými kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Případný závěr o absenci zájmu České republiky na pobytu žalobce na území by bylo nutné náležitě individualizovat. Eventuálně bude na místě zabývat se na podkladě konkrétních okolností tím, zda jsou dány důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty [§ 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců].
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
39. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé, a o náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu. V případě úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu vycházel soud z tarifní hodnoty podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, neboť přechodné ustanovení čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. stanoví, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Za úkony podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu tedy činí náklady na odměnu zástupce žalobce celkem 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí 300 Kč za každý úkon (2 x 300 Kč = 600 Kč). Celková výše nákladů řízení žalobce proto činí 9 800 Kč. Soud naproti tomu úspěšnému žalobci nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za úkon spočívající v sepsu a podání stanoviska žalobce ze dne 1. 7. 2025, neboť takovýto úkon se soudu jeví jako neúčelný, když soud

je s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu aplikovatelnou na případ žalobce seznámen a žalobce k podání stanoviska nevyzýval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 8. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce